

Víra v různých obdobích života

Základ kázání: Lukáš 2:22-40

1. čtení: Malachiáš 3:1-4

ÚVOD: O DNEŠNÍM SVÁTKU

Milí bratři, milé sestry,

právě dnes církev slaví svátek, který se tradičně nazývá *Uvedení Páně do Chrámu*. Tento svátek se slaví přesně 40 dní po Narození Pána Ježíše Krista, tedy 40 dní od 25. prosince. A dnešní oddíl z Lukášova evangelia o této události vypráví. O tom, jak Josef s Marií přinesli čerstvě narozeného Spasitele do jeruzalémského chrámu před Boží tvář. My se dnes nebudeme zabývat každým detailem tohoto biblického příběhu. Spíše se na něj zkusíme podívat tak trochu z ptačí perspektivy. Budeme se snažit na základě Lukášova vyprávění pozorovat, jak my lidé v různých fázích života prožíváme svou víru v Hospodina.

I. CHLAPEC JEŽÍŠ (promluva nejen k dětem)

1) Nejdřív se zaměříme na to jediné dítě v dnešním vyprávění... Tím dítětem je Pán Ježíš. Jak dobře víme, drtivá většina evangelijních textů se týká dospělého Ježíše. A pro naše děti to je někdy náročné. Proč? Protože my jim vyprávíme o dospělém člověku. A často je při tom vybízíme, aby se chovaly stejně dobře, spravedlivě, citlivě, láskyplně a nesobecky jako dospělý Ježíš. Dnes však děti mohou slyšet o chlapci Ježíši. O Ježíši, který je jejich vrstevníkem. Lukáš vypráví na začátku o kojenci Ježíši. A na konci o Ježíši, dospívajícím chlapci.

Nejprve zdůrazněme, že Ježíš je se svými rodiči: S Josefem a Marií. Oni jsou mu nablízku. Starají se o jeho tělesné potřeby. Nosí ho v náručí. Chrání ho. Uspávají ho, krmí a přebalují. Jsou mu tělesně nablízku, protože ho milují. Už to je důležité, bratři a sestry: Aby dítě vyrůstalo v těsné blízkosti svých rodičů. Zní to jako samozřejmost... Ale dobře víme, že to zdaleka samozřejmé není. Dítě se má od svých rodičů učit všechno podstatné pro svůj život. Ale do toho nespádají jen všechny dovednosti, které uplatní v tomto světě, v tomto životě. Dítě se má od svých rodičů také učit víře v Boha.

Milé děti, a to je i váš úkol: Buďte nablízku svým rodičům, co to jen půjde. Učte se od nich všemu, co později využijete, až se osamostatníte. Ale pokud je to jen trochu možné, učte se od nich také tomu, jak žít s Bohem. Učte se od nich vztahu k Hospodinu. Učte se od nich modlitbě, Božím slovu. Sledujte, jak vaši rodiče žijí ten svůj život víry. Jak přistupují k Bohu. A jak se chovají k druhým lidem. Všechno dobré, co na nich uvidíte, nasávejte, vstřebávejte, přijímejte. Snažte se, abyste si z toho dobrého zapamatovali co nejvíce. A naopak všechno, v čem budou vaši rodiče selhávat – a oni budou selhávat, protože nejsou andělé, nýbrž slabí lidé, jim odpouštějte. A ve svém životě se tomu snažte vyvarovat.

2) Z Písma dnes slyšíme:

- ²² *Když uplynuly dny jejich očišťování podle zákona Mojžíšova, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby s ním předstoupili před Hospodina.*

Ježíš se poprvé dostal do Hospodinova chrámu díky svým rodičům. Díky tomu, že ho tam Marie s Josefem přinesli. On byl tehdy ještě kojeneček. Vy už jste mnohem větší a starší. A přesto: Nechte se rodiči vodit do kostela, do společenství Božího lidu. Neodmlouvejte svým rodičům. Neházejte jim klacky pod nohy. Netvařte se v neděli ráno otráveně, když vás rodiče vypravují do nedělní školy. Neříkejte jim příliš často, že vás bohoslužby nebaví, že se vám do kostela nechce, že se raději chcete dívat doma na televizi, nebo hrát hry na mobilu. To totiž mnohé rodiče (nebo prarodiče!) trápí. Možná vás to při bohoslužbách úplně nebaví. Přiznávám: Ani mě to v kostele moc nebavilo, když jsem byl ve vašem věku... Ale časem jsem zjistil, že se zde setkávám s Pánem Ježíšem Kristem, který mě miluje až za hrob. A že se zde setkávám s těmi, kteří v Pána Ježíše také věří. A že mě to vlastně velmi posiluje.

O škole také někdy říkáte, že vás nebaví. Ale musíte tam chodit. Přes to nejede vlak! Škola vás ovšem připraví jen pro tento život, pro život vezdejší. Čas strávený při bohoslužbách, čas v nedělní škole, mezi lidmi, kteří věří v Ježíše Krista, ve společenství církve, to je čas, který vás připravuje pro tento život, ale i pro věčný život s Bohem.

3) A co dál jsme zjistili o malém Ježíšovi?

- ⁴⁰ *Dítě rostlo v síle a moudrosti a milost Boží byla s ním.*

Bratři a sestry, všichni pokládáme fakt, že děti rostou a sílí, za něco přirozeného. Nikdo se nepodivuje nad tím, že jsou větší a silnější. Stejně tak by ale mezi křesťany mělo být přirozené, že děti rostou i duchovně.

Že rostou v poznání Pána Ježíše. Že roste a sílí vztah dětí ke Kristu. Že mu stále více důvěřují. Že se na něj čím dál více spoléhají na svých cestách. Že se mu stále více svěřují se svými problémy a těžkostmi. Že ho stále častěji prosí o milost a o odpuštění. S přibývajícím věkem, milé děti, by váš vztah s Pánem Ježíšem měl být větší, ne menší. Silnější, a ne slabší. Vřelejší, a ne chladnější. Jistě, často se stává, že člověk v dospívání začne kráčet po svých vlastních cestách. A přitom zapomíná na Hospodina. Možná se to stane i vám... Ale vraťte se pak k němu, k tomu jedinečnému zdroji života! Co nejdříve se vraťte k Bohu!

4) A co nám vlastně Lukáš chce sdělit, když říká, že Boží milost byla s Ježíšem? Že si chlapec Ježíš nikdy nezlomil ruku? Že si nikdy neodřel koleno? Že měl pořád co jíst? Že jako dítě spal bez nočních mūr a nevěděl, co je to chřipka? To asi těžko! Rozumím tomu obratu tak, že Bůh se k mladému Ježíši přiznával, skláněl a byl s ním. Jistě v Duchu svatém. Bezprostředně s ním komunikoval.

Ale určitě také zprostředkovaně: Skrze jeho rodiče. Skrze jeho nejbližší. Vždyť ho vychovával Josef, o kterém jiný evangelista píše, že to byl muž *spravedlivý*, tedy zbožný člověk! (Mt 1:19) A samozřejmě Ježíše vychovávala jeho matka Marie, ta poslušná a pokorná *služebnice Páně*. (L 1:38) Oni vychovávali Spasitele, který jednou i za ně zemře na kříži. I za jejich slabosti, viny a hříchy. Ale pozor! Oni toho Spasitele skutečně vychovávali! Vedli Ježíše, toho zatím mladičkého Božího Zachránce, k Bohu. Učili ho prvním krůčkům víry. Vyprávěli mu příběhy Božího lidu. Chválili s ním Hospodina za jeho veliké a láskyplné činy. Milostivý Bůh si používal Ježíšovy rodiče k tomu, aby z Ježíše vyrostl poslušný a zbožný člověk.

A tak, milé děti, ještě jednou: Nebraňte svým rodičům, když vás povedou k Bohu. Nebraňte ani svým prarodičům, kmotrům a kmotrák, tetám a strýcům, bratru faráři, když vás tito dospělí chtějí učit vztahu s Pánem Ježíšem. Pro váš život – i když to teď třeba nevnímáte! – to má obrovský význam. Jednou, až budete starší, to určitě oceníte.

II. RODIČE JOSEF S MARIÍ (promluva zejména k dospělým)

1) A nyní plynule přejdeme k nám, dospělým. Dnes nás mohou inspirovat manželé Josef s Marií. Už jsme řekli: Oni nepřišli do chrámu Páně sami. Vzali s sebou nedávno narozeného Ježíše. Přinesli ho před Hospodina. A my se ptáme: Proč to učinili? Proč tak jednali? Protože Hospodina poslouchali. Věděli, co po nich žádá. A podle toho, podle jasného Božího slova, také jednali. Lukáš vypráví:

- ²² *Když uplynuly dny jejich očišťování podle zákona Mojžíšova, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby s ním předstoupili před Hospodina - ²³ jak je psáno v zákoně Páně: 'vše, co je mužského rodu a otvírá život matky, bude zasvěceno Hospodinu' - ²⁴ a aby podle ustanovení zákona obětovali dvě hrdličky nebo dvě holoubata.*

Ježíš byl jejich prvorozené dítě. A podle Mojžíšova zákona za každé prvorozené dítě je třeba Hospodinu obětovat dar. Vyplatit ho. Dokonce dříve, než Izraelci vyšli z Egypta, slyšeli tento Boží příkaz:

- ¹⁴ *Až se tě tvůj syn v budoucnu zeptá, co to znamená, odpovíš mu: »Hospodin nás vyvedl pevnou rukou z Egypta, z domu otroctví. ¹⁵ Když se farao zatvrdil a nechtěl nás propustit, pobil Hospodin v egyptské zemi všechno prvorozené, od prvorozeného z lidí až po prvorozené z dobytka. Proto obětují Hospodinu všechny samce, kteří otvírají lůno, a každého prvorozeného ze svých synů vyplácím.« (Ex 13:14-15)*

Příkaz vyplatit prvorozeného, obětovat Hospodinu zvíře za narozené dítě, se v Mojžíšově zákoně objevuje mnohokrát. Marie s Josefem tedy splnili přesně to, co po nich Hospodin žádal. Marie se nejprve očišťovala 7 dní po svém porodu (Lv 12:2). Osmého dne obřezali svého narozeného syna Ježíše. (Lv 12:3; L 2:21) A po dalších 33 dnech očišťování byla Marie konečně kulticky čistá. Mohla tedy vstoupit do chrámu. (Lv 12:2-8) (Mimochodem: Právě proto se svátek *Uvedení Páně do chrámu* slaví 40 dní po Vánocích... 7+33=40)

2) A teď jedna významná maličkost: Co Josef s Marií obětovali Hospodinu? Dvě hrdličky. Nebo dvě holoubata. Mojžíšův zákon výslovně požaduje:

- ⁸ *Jestliže si nemůže opatřit jehně, ať vezme dvě hrdličky nebo dvě holoubata, jedno k zápalné oběti a jedno k oběti za hřích. Kněz za ni vykoná smírčí obřady a bude čistá." (Lv 12:8)*

Jestliže si nemůže opatřit jehně... Josef s Marií měli zřejmě jednu kapsu prázdnou a druhou děravou. Po finanční stránce na tom nebyli asi moc dobře, nebyli kdovíjak bohatí. A přece bohatí byli – svou zbožností! Měli bohatý vztah s Hospodinem. Jejich bohatstvím byla poslušnost Božího slova.

Víte, všichni normální rodiče chtějí pro své děti jen to nejlepší. Chtějí je zaopatřit. Nastřádat jim nějaké peníze. Odkázat jim majetek, aby se jejich potomci měli dobře. I proto dnes lidé nechtějí mnoho dětí. Mají totiž strach, že by je v budoucnu nemuseli dostatečně finančně zabezpečit. No, Josef s Marií zřejmě nemohli

malého Ježíše od rána do večera zahrnovat dary... Ale na druhou stranu: On od nich mohl čerpat to jediné bohatství, na kterém podle Písma záleží. Zbožnost a skutečný vztah s Hospodinem.

Ano, máme se starat o hmotné potřeby našich dětí. Ale ne více než o duchovní život našich potomků.

Bratři a sestry, děti od nás dokážou odkoukat velice mnoho. Jsou našimi dobrými pozorovateli. Jejich zraku máloco ujde. A proto jsou také v pozdějším věku našimi velikými kritiky. Žijme tedy s Bohem pravdivě, čestně a čistě, aby to od nás naše děti (či děti našich dětí) odkoukaly.

3) Předposlední verš dnešního vyprávění říká:

- ³⁹ *Když Josef a Maria vše řádně vykonali podle zákona Páně, vrátili se Galileje do svého města Nazareta.*

Josef s Marií vykonali všechno, co po nich Hospodin chtěl. A díky tomu se Ježíš už jako nemluvně vystavil Boží přítomnosti v chrámu. Ne, my naše děti samozřejmě nedokážeme spasit. Ale nedej Bože, abychom bránili dětem ve vztahu s Hospodinem třeba kvůli naší lenosti, pohodlnosti, nebo kvůli špatně poskládaným hodnotám! Toho bychom totiž v pozdějším věku mohli hořce litovat. Naši potomci budou růst ve vztahu s Kristem, budou vyrůstat ve společenství církve jen tehdy, když my je k tomu povedeme. Když jim půjdeme příkladem. Na druhou stranu: Bůh je našťástí veliký ve své lásce a milosti. A tak i všelijaká rodičovská selhání odpouští a příkrývá.

III. SIMEON A ANNA (promluva k nejstarším)

Na závěr budu chvíli mluvit k vám, bratři a sestry, kteří už máte většinu pozemského života za sebou. K vám nejstarším. O vás totiž Lukáš dnes mluví nejvíce. Vás zde reprezentuje zbožný a spravedlivý Simeon a prorokyně Anna. O těchto dvou skvělých postavách bychom mohli mluvit dlouho... My se ovšem dnes zaměříme především na to, co ti dva, Simeon a Anna, mají společného.

1) Za prvé: Oba jsou pokročilého věku. Už toho v životě mnoho viděli, slyšeli a zažili. A jistě ne všechno bylo krásné a úžasné... O Anně víme, že byla posledních zhruba 60 let vdovou (L 2:36-37), což v té době znamenalo sociální ohrožení a také bídu. A přece z dnešního textu slyšíme, že ani jeden z nich nezahořkl. Žili s Bohem. Drželi se ho. Žili v jeho blízkosti. Vždyť přebývali blízko chrámu. Blízko místa, kde se celý Izrael setkával s Hospodinem. Bratři a sestry nejstarší, věřím, že jste za svůj život zažili mnoho událostí, které pro vás byly těžké. Jistě jste měli mnoho důvodů k tomu, abyste zahořkli. Abyste byli našťastí na Hospodina. Abyste s Bohem přestali žít. A přesto jste zde: Ve společenství Kristova lidu. V Boží blízkosti. A to je pro nás, mladší, cenné svědectví života víry.

2) Za druhé: Oba dva jsou lidmi modlitby. Simeon je v úzkém kontaktu s Duchem svatým. Duch k němu promlouvá. Dokonce ho vede k setkání s Marií a Josefem. (L 2:25-27) A když drží Ježíše v náručí, co dělá? Modlí se! Nejprve chválí Hospodina. (L 2:28) Prorokyně Anna zase sloužila Bohu posty a modlitbami. (L 2:37) Staří lidé se často cítí nepotřební a zbyteční. Někdy mají pocit, že jsou mladším už na obtíž. Ať už je to pravda, nebo není: V církvi tomu tak být nesmí! Staří lidé jsou pro církve požehnáním! A to především tehdy, když se modlí! My potřebujeme vaše modlitby, přimluvy a díkůvzdání. A tak vás prosíme: Modlete se k Bohu. Modlete se za sebe, za své nejbližší, za nás, vaše mladší bratry a sestry, za církve a za tento svět. Využijte čas, který vám Bůh zde na zemi dává, k modlitbám.

3) Za třetí: Simeon i Anna jsou lidmi naděje. Bůh jim slíbil, že potěší Izrael. Že uvede do světa Spasitele pro všechny lidi. (L 2:29-33.38) A oni tomu věří. A také se toho na stará kolena dočkají! Setkají se s miminkem Ježíšem, který jednou vynese na kříž hříchy celého světa. Bratři a sestry, kteří jste plus mínus vrstevníky Simeona a Anny: Neztrácejte naději! Buďte lidmi naděje! Důvěřujte Bohu, že obnoví svou církev, že k sobě skrze Krista přivede ještě mnohé lidi, že nás bude provázet svým požehnáním až do skonání tohoto věku. A povzbuzujte nás mladší, kteří si tak často v životě zoufáme a ztrácíme naději. Vaši moudrou podporu a laskavé slovo potřebujeme jak sůl.

4) A nakonec: Ten Boží pokoj, bratři a sestry, který Simeon prožívá a o kterém mluví, je přímo nakažlivý!

- ²⁹ *"Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, ³⁰ neboť mé oči viděly tvé spasení, ³¹ které jsi připravil přede všemi národy - ³² světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael."*

Stařec Simeon dobře ví, že už zde na zemi dlouho nebude. A přesto v pokoji očekává svůj konec, nebo spíš nový začátek. Vždyť Simeon ví, že v náručí drží Spasitele. A my jsme na tom mnohem lépe, než byl Simeon. My věříme v Toho, který kdysi vyrostl a jako dospělý za nás položil svůj svatý život. Tím nám otevřel brány věčnosti dokořán. Proto i my můžeme žít a umírat v Božím pokoji. Nemusíme se děsit smrti. Nemusíme z ní mít strach a hrůzu. Vždyť my víme, že od okamžiku Kristovy smrti na kříži se smrt stala dveřmi, kterými máme projít z tohoto dobrého života do života mnohem lepšího. Amen.

